

Nedeľné zamyslenie 1.11.2020

Sú časy, kedy sa hlbšie zamýšľame nad zmyslom viery a duchovnej angažovanosti. Pre niekoho môže byť podnetom celkový životný režim ľudstva v posledných rokoch, určovaný novým svetovým poriadkom a prejavujúci sa čoraz bizarnejšími alebo ťažšie chápanými pravidlami a javmi. V inom prípade môže človek prehodnocovať vlastný život na základe skutočností, ktoré kryštalizovali pozvoľným a prehliadaným vývojom a zrazu mu vynikli vo svetle poznania, že kvôli pragmatickým cieľom si ich nevšímal a podcenil. A pre ďalšieho zase môže ísť o meditatívne pozastavenie sa na dlhej a náročnej kresťanskej ceste. V každom prípade sú tieto obdobia príležitosťou preveriť, zdôvodniť a hlavne aktuálne uplatniť svoje určenie Božieho dieťaťa.

V liste **Efezským 2:10** nachádzame akýsi východiskový rámec pre dané uvažovanie:

„Ved' sme jeho dielom, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil“.

Nevidím v tom výzvu ku kazuistickému skúmaniu, aké presne skutky by to mali byť, ale skôr upomienku k záväznosti voči Božiemu milosrdenstvu, ktorého sa nám v Ježišovi dostalo. Jeho význam Pavol podtrhuje tým, že zdôrazňuje rozdiel stavu kresťanov predtým, kým poznali Krista a teraz. V Božej milosti dostali dar, ktorý prijali vierou, no ktorý sa nevyčerpáva sám osebe, ale určitým stvoriteľským zámerom.

Som Božím stvorením, výtvorom, čo je veľká vec. Utvoril ma zvrchovaný Stvoriteľ sveta a všetkého života. Tzn. nie som dielom náhody, výsledkom nahromadenej energie, ani len biologickým produktom svojich rodičov, ale niečím viac - dielom všemohúceho Stvoriteľa „pre niečo“. Ak ma Boh predivne utvoril a utvoril ma „pre niečo“, „k niečomu“, tak to niečo rozhodne nie je nízke, banálne, ale vznešené. Už samotné vedomie tohto faktu povýši zmysel môjho života a podoprie aj zmysel mojej viery, ktorá svojím slovným označením a obvyklými bohoslužobno-cirkevnými kontextmi môže niekedy vzbudzovať odpor a vyprázdnenie.

Keď si však uvedomíme, že konkrétny Boží zámer s nami sa naplňuje „v“ Kristovi resp. „skrze“ Krista, teda v *človekovi*, ktorý nám prototypovo ukázal, ako má život viery vyzerať, tak z Pavlovho vyjadrenia sa odrazu vytratí formálnosť a objavíme v ňom pravdu, ktorá osvieži, obživí ..., totižto objavíme poukaz na našu obnovenú kvalifikáciu, spôsobilosť, čo nám pomôže zbaviť sa obáv, či naše snaženie viery má zmysel alebo či veci s ňou spojené zvládneme, a to napriek občasným pochybnostiam či rozčarovaniu z duchovného života.

V pôvodnom gréckom texte vetné spojenie „aby ste chodili v dobrých skutkoch“ sa prekladá „aby ste viedli dobrý život“, „mali dobré spôsoby života“, pre ktoré vás Boh povoláva. To iste nezľahčuje význam skutkov ako takých, ktorými sa daný život naplňuje. Chce to iba ozrejmiť podstatu, že Boh má s našim životom bohatý zámer, takže nemusíme byť krčovito upnutí na rôzne poplatné kritéria „plnosti“ života, ktoré bývajú aj v kresťanskom ovzduší neraz vágne. Dôležitejšie je uvedomiť si, že naša spása – terajšia i večná – závisí od nájdenia a stotožnenia sa s oným Božím zámerom a teda odvodene aj od prijatia svojej pravej identity Božieho pracovníka.

Aj dnes sme k tomu volaní. Verme a konajme vierou v správnom porozumení a uplatnení. Prijmime pre seba tie spôsoby života, práce a fungovania, ktoré nám pripravil a denne pripravuje svätý Boh. Nie je to vždy jednoduché, niekedy sa to rodí v zápasoch alebo aj dlhšom hľadaní, ale o to viac je potom cennejšie. Upnime sa na Pána, nebojme sa umožniť mu aktuálne zásahy do svojho života, myslenia, prežívania, odbúravajme blokády, ktoré tomu bránia. Využívajme všetky prostriedky, ktoré nám Boh dáva na to, aby sme sa učili rozumieť Božiemu cieľu pre nás. Tomu, že nemôžeme duchovne fungovať iba v periférnom okruhu, vegetatívnom systéme, ale potrebujeme sfunkčnú centrálny okruh, dospieť k plnosti bytia skrze prijatie spôsobov, ktoré nám pripravuje Pán. Amen.

Pieseň: 256